

Arrest

nr. 255 975 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. NEVE
Hertbergsestraat 4
8020 OOSTKAMP

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. NEVE en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pasthoen te zijn en een soennitische moslim. U behoort tot de Tarakhel-stam. U werd op X 2000 geboren in het dorp X van het district Behsud in de provincie Nangarhar. U woonde daar met uw moeder en twee zussen. Vijf à zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader vermoord door de taliban omwille van de problemen van uw oudere broer (...) (O.V. X). Deze laatste bevindt zich in België en kreeg in december 2013 het statuut van subsidiair bescherming toegekend. U heeft familie in Jalalabad en in Kaboel. De man van uw nicht, (...), was een lid van de taliban. Eens per week kwam hij bij u thuis om aan uw moeder te vragen of u de taliban zou

vervoegen. Telkens uw moeder daar met hem over praatte werd u naar buiten gestuurd om te spelen. Op een dag moest u van uw moeder boodschappen gaan doen. Toen u daar was stopte op een gegeven moment een overheidsvoertuig naast u. Het bleek de neef van uw vader te zijn die werkte voor het National Directorate of Security (NDS). Hij vroeg wat u aan het doen was. Toen u het uitlegde stelde hij dat hij ook boodschappen zou doen en u dan thuis zou afzetten. Op die manier kon u helpen met de boodschappen die hij zou kopen voor zijn zus naar binnen te dragen. Na het kopen van de goederen stopte u alles in het voertuig maar moest u nog even buiten blijven wachten gezien u sap en cake bij had. Uw oom vertelde dat u dit buiten moest eten en drinken omdat u anders de auto zou bevuilen. Op het moment dat u daar stond te wachten zag u de zoon van (...) en nog iemand. U stak uw hand op, stapte dan in de auto en ging terug naar huis. Twee dagen later werd (...) gearresteerd door het NDS. Drie dagen daarna kreeg uw moeder telefoon van de taliban. Ze zeiden dat (...) gearresteerd was en dat dat volgens de rapporten van NDS omwille van u was. Ze zeiden dat u binnen de twee weken aan hen overhandigd diende te worden, zo niet zou u behandeld worden volgens de wetten van de sharia. Uw moeder smeekte om u allen in vrede te laten. Vervolgens informeerde u uw oom van moeders zijde. Hij zei dat de simkaarten weggegooid moesten worden en dat hij u allen zou komen halen. U verhuisde met uw moeder en twee zussen naar zijn huis in Shanzda Famili, een deel van de stad Jalalabad. Twee dagen later werd een dreigbrief van de taliban aan de deur van uw huis in Nahre Shahi gelegd. De burens verwittigden uw oom en hij ging die brief halen. Er stond hetzelfde in als wat de taliban aan de telefoon hadden gezegd. Een week later werd uw huis aangevallen en werd alles doorzocht. Uw burens, die er ook een kamer huurden, dienden een klacht in en vertrokken gezien het daar niet langer veilig was. De taliban hadden naar u gevraagd, maar ze zeiden dat ze niet wisten waar u was. Vervolgens regelde uw oom uw reis en vertrok u uit Afghanistan. U weet niet precies wanneer dat was, maar op 23 januari 2016 kwam u aan in België en op 26 januari 2016 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan verklaarde u te vrezen door de taliban gedood te worden omdat u door hen beschouwd werd als een spion voor het NDS. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een originele 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de dreigbrief van de taliban (origineel), de klacht betreffende de aanval op uw huis (origineel), een taskara van uw vader (kopie), zijn foto's (kopieën), de documenten van zijn werk (kopieën), een taskara van uw grootvader (kopie) en de enveloppe waarin uw documenten u werden opgestuurd (origineel). Op 26 juli 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en omdat u afkomstig bent uit een regio die niet gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. Op 13 april 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest met nr.202353 de beslissing van het CGVS. De RvV hechtte evenmin geloof aan uw asielrelaas en achtte de vaststellingen van het CGVS pertinent, ook omtrent de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zonder naar uw land te zijn teruggekeerd diende u op 9 januari 2019 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Als nieuw element haalde u aan dat er zich tijdens het vorige interview een vertaalprobleem voorgedaan heeft over de functie van iemand, met name over de 'procureur', de tolk zou verkeerdelijk hebben vertaald dat de familienaam van een persoon 'procureur' is. Via uw advocaat zou u de taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en de badge van deze procureur aan het CGVS hebben laten bezorgen. U bleef verder bij hetzelfde relaas dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette. U voegde toe dat de taliban uw moeder en zussen intussen lastig vallen, hen dreigbrieven bezorgen en regelmatig bij hen langsgaan om te vragen waar u zich bevindt omdat ze menen dat u vanuit Europa gerepatrieerd bent naar Afghanistan. U verklaarde verder dat uw regio onveilig is. Ter staving van dit verzoek legde u een originele dreigbrief van de taliban neer die door uw moeder opgestuurd werd en waarin te lezen staat dat de taliban ervan op de hoogte zijn dat u terug in Afghanistan bent en waarin gesuggereerd wordt dat uw moeder uw verblijfplaats moet doorgeven aan de taliban omdat ze anders hetzelfde lot als haar echtgenoot zal ondergaan. Op 27 maart 2019 nam het CGVS een beslissing van niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat u geen geloofwaardige nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Meer zelfs, uw verklaringen onderstreepten des te meer de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Op 13 november 2019 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest met nr. 228 757 uw beroep tegen de beslissing van het CGVS verworpen.

Zonder naar uw land te zijn teruggekeerd diende u op 17 december 2019 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. U verwijst nu vooreerst opnieuw naar de door u aangehaalde

motieven in uw eerste en tweede verzoek. Daarnaast geeft u aan dat u homoseksueel bent en dat u besloot Afghanistan te verlaten omdat uw leven als homoseksueel niet veilig is aldaar. U verklaart dat u in Afghanistan gevoelens had voor een andere jongen. Ook in België heeft u gevoelens voor een andere Afghaanse jongen. Op 30 januari 2020 nam het CGVS de beslissing van ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 10 september 2020 verklaart u ten aanzien van het CGVS dat u in België verliefd werd op een Afghaanse jongen, maar de liefde was niet wederzijds. U was in Afghanistan ook verliefd geweest op een jongen. Uw moeder wist dat u homoseksueel was en had u daarom naar Europa gestuurd. Ter staving van uw derde verzoek legt u volgende stukken voor: uitprint van sociale media van Afghaanse homoseksuelen in Europa, uitprint van foto's van uzelf en de Afghaanse jongen waar u op verliefd was en enkele print-screens van uw mobiele telefoon waaruit zou blijken dat u gay-porno bekijkt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek nieuwe bijkomende verklaringen hebt afgelegd, zijnde dat u homoseksueel bent. Echter kan het CGVS geen geloof hechten aan deze bewering. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is om voor zijn homoseksuele geaardheid uit te komen en deze op objectieve wijze te staven, mag het CGVS van een verzoeker die zich identificeert als homoseksueel verwachten dat die overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn geaardheid omstandige, gedetailleerde en coherente verklaringen verwachten. U kan echter allerminst overtuigen.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u blijft vasthouden aan uw relaas dat u ten aanzien van de asielinstanties vertelde in het kader van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming. U werd op 10 september 2020 tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat uw verklaringen in het kader van uw eerste en tweede verzoek helemaal niet geloofwaardig waren. U vertelde een verhaal over problemen met de Taliban omwille van een familielid die bij de Taliban was en een ander familielid dat voor de Afghaanse overheid werkte. Deze verklaringen werden omstandig door het CGVS als ongeloofwaardig bestempeld om verschillende redenen, hetgeen door de RvV werd bevestigd in beroep. Dat u nu blijft vasthouden aan deze verklaringen (zie CGVS 10/09/2020 p.3 en 4) zonder op enige wijze moeite te doen om de bevindingen van het CGVS daarover te weerleggen en zonder dit relaas te staven met duidelijke stukken, komt weinig ernstig over en doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, hetgeen ook de geloofwaardigheid van uw bewering homoseksueel te zijn niet ten goede komt.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat u pas nadat u bijna vier jaar in België (Europa) bent, ten aanzien van de asielinstanties kenbaar maakt dat u homoseksueel zou zijn, hetgeen opnieuw uw geloofwaardigheid ondermijnt. Pas bij uw derde verzoek om internationale bescherming in december 2019 meldt u dat u homoseksueel bent. U geeft zelf aan dat u ook niet bij uw verzoeken in Frankrijk en Duitsland uw geaardheid hebt gemeld als reden van uw verzoek om internationale bescherming. Als reden van uw laattijdige vermelding van uw homoseksualiteit, geeft u aan dat u bang was dat andere Afghanen uw geaardheid zouden te weten komen waardoor u problemen vreest in België met de Afghaanse gemeenschap (zie CGVS 10/09/2020 p.10). Dit komt op basis van onderstaande bevindingen niet aannemelijk over. Ten eerste is uw bewering dat andere Afghanen uw geaardheid niet mogen weten in geen geval een geldig excuus. U werd vanaf uw eerste kennismaking met de asielinstanties in januari 2016 gewezen op het vertrouwelijke karakter van de asielprocedure (zie inleiding vragenlijst CGVS). Dat u in eerste instantie misschien nog twijfelde om uw geaardheid openlijk te bespreken, is eventueel te begrijpen. Maar u doorliep tweemaal de asielprocedure, waarbij u telkens de mogelijkheid werd geboden de ware toedracht te vertellen, waarbij u telkens omstandig werd uitgelegd dat de asielprocedure vertrouwelijk is, waarbij u telkens de bijstand van een advocaat kreeg en waarbij u minstens tijdens uw eerste verzoek bijstand kreeg van een voogd. Aldus is een eventueel wantrouwen in geen geval gerechtvaardigd. Ten tweede verklaart u meermaals dat uw homoseksualiteit de eerste

reden én de hoofdrede is van uw vertrek uit Afghanistan (zie CGVS 10/09/2020). U geeft immers ook aan dat u in Afghanistan al eens verliefd was geworden op een jongen. U zegt zelfs expliciet 'daarom ben ik hier' (zie CGVS 10/09/2020 p.19). U voegt daaraan toe dat u bij vertrek uit Afghanistan wist dat homoseksualiteit hier wel kon (zie CGVS 10/09/2020 p.22). Aldus was u zich wel degelijk bewust van de werkelijke en/of hoofdrede van uw verzoek tot internationale bescherming bij uw aankomst in België. Aldus mag ook redelijkerwijze verwacht worden dat u dat ook zo aan de asielinstanties kenbaar maakt. U geeft in elk geval op geen enkel ogenblik te kennen dat u zich nog niet bewust was van uw homoseksualiteit bij aankomst in België of dat u bang bent om zich ten aanzien van de asielinstanties als homoseksueel op te geven. Uw laattijdigheid kent aldus geen afdoende excuus.

Verder stelt het CGVS vast dat u blijft herhalen dat u niet wilt dat Afghanen uw homoseksualiteit te weten komen (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.4, p.9, p.12, p.19, p.20, p.22), maar dat u het wel verteld hebt aan de jongen op wie u verliefd was in België, waardoor u zichzelf dus tegenspreekt. U zou in elk geval uw geaardheid hebben geuit ten aanzien van uw moeder, de jongen waarop u verliefd was en uw vroegere voogd waarmee u nog contact onderhoudt, terwijl u wel wilt dat uw geaardheid niet gekend geraakt. Wat er ook van zij, het CGVS stelt vast dat u niet consequent bent in uw verklaringen. Enerzijds dient u hier een verzoek tot internationale bescherming in op basis van uw homoseksualiteit. Dit impliceert dat u, minstens op termijn, toch uiting wilt geven aan uw geaardheid. Anderzijds blijft u veelvuldig hameren op de onmogelijkheid voor u dat andere Afghanen van uw geaardheid te weten zouden komen, waardoor u zich niet in de mogelijkheid acht om uiting te geven aan uw geaardheid, zelfs in België. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft verder uw geloofwaardigheid en uw beweerde homoseksuele geaardheid. Uit deze vaststelling blijkt immers dat u geen concreet idee hebt over uw toekomst. Dat u over die belangrijke dingen niet hebt nagedacht maakt uw beweerde geaardheid weinig aannemelijk. Deze tegenstelling blijkt verder ook uit uw keuze voor België als land waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende. Immers wist u bij uw vertrek uit Afghanistan dat uw broer hier verblijft en een statuut verkreeg (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.21). Dat u dan omwille van uw homoseksuele geaardheid die u voor elke Afghaan, waar dan ook, wilt verborgen houden, toch in België een verzoek indient, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U komt bewust in België een verzoek om internationale bescherming indienen omwille van uw geaardheid om dan aan te geven die geaardheid ten alle tijden en overal verborgen te willen houden voor de Afghaanse gemeenschap. Dit is niet ernstig. U werpt tegen dat ook in Europa enkele Afghaanse homoseksuelen problemen hebben gekend, wat u vernam via sociale media. Dit staat echter in geen enkel geval in verhouding met de persoonlijk problematiek van uw geaardheid en de daarbij horende issues. U voegt daar trouwens direct aan toe dat de agressie tegen deze personen inderdaad niet kan volgens onze waarden en regelgeving (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.10, p.18 en p.19).

Voorts stelt het CGVS vast dat u tot op heden, minstens de dag van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, geen relatie met een man, noch vrouw, en evenmin seksuele betrekkingen met een man, noch vrouw hebt gekend (zie nota's CGVS 10/09/2020 p. 13). Samenhangende met de vaststelling dat u tot op heden op geen enkele wijze uiting hebt gegeven aan uw homoseksuele geaardheid waarbij u angstvallig uw geaardheid wilt verhullen voor de Afghaanse gemeenschap in Europa en de vaststelling dat u eigenlijk op geen enkele manier al eens nadacht over uw toekomst in België of Europa (zie supra), ondermijnt deze vaststelling danig de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Uw zogenaamde homoseksualiteit is aldus in geen geval gebaseerd op seksuele ervaringen, maar lijkt louter gebaseerd te zijn op een gevoel van verliefdheid ten aanzien van twee specifieke jongens, hooguit aangevuld met uw gevoel van gebrek aan seksuele opwelling voor meisjes (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.16). Echter is een gevoel van verliefdheid op een persoon van hetzelfde geslacht, of zelfs een seksuele behoefte, niet noodzakelijk gelijk te stellen met een homoseksuele geaardheid, laat staan een interne drang om zich te uiten als homoseksueel persoon.

Verder stelt het CGVS vast dat u verschillende standaard en niet-doorleefde antwoorden gaf op vragen naar de ontdekking, het kenbaar maken en uw beleving van uw homoseksuele geaardheid, waardoor de geloofwaardigheid er van verder teniet wordt gedaan. Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee, hetgeen geenszins blijkt uit uw antwoorden. Zo werd u gevraagd hoe uw moeder te weten kwam dat u homoseksueel was (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.17). Bij de eerste vraagstelling gaf u geen antwoord op de vraag en bij de tweede vraagstelling gaf u aan dat u uw moeder zei dat u gevoelens had voor jongens waarbij uw moeder aangaf dat het oké was. Deze korte weergave van zulk belangrijke gebeurtenis geeft weinig blijk van enig doorleefd gevoel. Dat u zulke zaken gewoon aan uw moeder zei die daarop zou antwoorden dat het oké was, komt niet aannemelijk over, minstens niet binnen de Afghaanse context waarvan u zelf meermaals aangaf dat homoseksualiteit aldaar onmogelijk is. Zo

werd u gevraagd naar herinneringen aan de momenten waarop u uw geaardheid ontdekte (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.23), maar die gaan niet verder dan dat uw vrienden over hun fantasieën met meisjes spraken en dat u diezelfde gevoelens niet deelde. U had gevoelens als het over jongens ging. U gaf op geen enkele wijze meer inzicht over hoe u tot ontdekking kwam van uw geaardheid, dan deze standaard en vage verklaringen. Het is trouwens opvallend dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid meermaals op nauwe wijze linkt aan seks (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.23, p.17, p.16), terwijl u nergens enige melding maakt van echte liefde, van enig toekomstperspectief als homoseksueel in België of van enige vaste relatie met een man. Zo wordt u gevraagd naar waarom u houdt van Mohammed, de Afghaanse vriend op wie u in België verliefd werd (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.16), maar verder dan een standaard antwoord dat alles aan hem speciaal was en in het bijzonder zijn hele lichaam, komt weinig doorleefd en doordacht over. Zo is het bevreemdend dat u zegt een nood te hebben aan seks, meebepaald aan seks met mannen, maar dat u blijkbaar in éénzelfde beweging zegt dat u geen seks met mannen kan hebben omdat hier een Afghaanse gemeenschap is voor wie u uw homoseksuele geaardheid verborgen wilt houden (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.17). Zo blijkt u verder ook weinig concrete kennis te hebben van de verworven rechten voor homoseksuelen in België (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.20). U gevraagd naar Belgische wetgeving rond homoseksualiteit geeft u aan dat er niet veel van weet, tenzij dat het verboden is om seks te hebben met minderjarigen. U verwijst verder naar Lumi en Rainbowhouse als zijnde organisaties die werken rond homoseksualiteit. Maar dat is uiteraard geen wetgeving of regelgeving. Ten slotte werd u gevraagd of u contacten onderhield met hulporganisaties, zoals bijvoorbeeld Lumi en Rainbowhouse (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.10). Echter gaf u aan daar geen contacten mee te kunnen onderhouden omdat u niet wilt dat uw geaardheid bekend wordt. U geeft aan dat er eventueel andere Afghanen kunnen zijn wanneer u naar vergaderingen van deze hulporganisaties zou gaan (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.21). Dat is uiteraard geen aanvaardbare verklaring. Deze organisaties weten dat ze voorzichtig moeten zijn in hun manier van werken en het delen van informatie. En als er al andere Afghanen actief zouden zijn binnen zulke vergaderingen van die organisaties, is de kans zeer groot dat die personen daar zitten omwille van dezelfde redenen als die van waar u gewag van maakt. Het CGVS heeft u daarop gewezen, maar daarop gaf u enkel een weinig zinnig antwoord dat iedereen anders is en dat u een broer hebt, hetgeen niets afdoet aan de vaststelling van het CGVS. De vaststelling dat u zich in uw derde verzoek om internationale bescherming baseert op een homoseksuele geaardheid van dewelke u zich in Afghanistan al bewust was vele jaren geleden, dat u intussen al enige tijd in België het klimaat hebt kunnen opsnuiven rond homoseksualiteit en dat u nu nog niet dergelijke stappen zou willen en durven zetten naar organisaties als Lumi en Rainbowhouse om uw beweerde geaardheid te kunnen uiten, doet alle geloofwaardigheid van uw beweringen teniet. Uit de vragen die u gesteld werden naar contacten en activiteiten in België binnen de gemeenschap van homoseksuelen en aanverwanten organisaties of clubs en cafés, blijkt duidelijk dat u hier in België geen enkele band met hen onderhoudt ondanks dat u hier al enkele jaren bent, hetgeen de bevindingen van het CGVS over de ongeloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid verder ondersteunen.

Volledigheidshalve stelt het CGVS vast dat uw advocaat verwijst naar uw verleden in Afghanistan waar u werd ingedramd dat homoseksualiteit een ziekte is en dat dit moeilijk los te laten is (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.24). Het CGVS is zich ten eerste bewust van de moeilijkheid van dit thema binnen de Afghaanse context. Maar gezien u reeds verschillende jaren in België verblijft, gezien u bekend bent met de asielprocedures, gezien u zelf beweert dat homoseksualiteit een belangrijke of zelfs de belangrijkste reden van uw vertrek uit Afghanistan was en u zich dus bewust was van die situatie bij uw vertrek in 2015, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u uw persoonlijke situatie op een meer omstandige, gedetailleerde en coherente manier kan toelichten.

Kopieën van de nota's van het persoonlijk onderhoud van 10 september 2020 werden aan u en uw advocaat bezorgd. Uw advocaat gaf in een schrijven van 23 september 2020 daar geen toevoegingen aan te willen doen.

De stukken die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. De uitprints van sociale media van Afghaanse homoseksuelen in Europa zegt niets over uw beweerde homoseksuele geaardheid. De uitgeprinte foto's van u en uw vriend in België en de foto van de jongen waarop u in Afghanistan verliefd was, zeggen op geen enkele manier iets over uw beweerde homoseksuele geaardheid. Nergens op enige van deze foto's kan worden uitgemaakt dat er een bijzondere relatie tussen beiden was. De printscreens van uw mobiele telefoon gaven inderdaad aan dat er gay-porno is gezocht en bezocht, maar ook dat is geen vaststaand bewijs van uw beweerde homoseksuele geaardheid en kan in geen geval, in het licht van bovenstaande bevindingen, de beslissing in positieve zin ombuigen.

Het geheel der bovenstaande vaststellingen indachtig, kan de status van vluchteling u dus niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afgaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country Guidance Afghanistan 2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country%20Guidance%20Afghanistan%202019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, zijnde geboren in het dorp Nahre Shahi van het district Behsud in de provincie Nangarhar, waar uw moeder en twee zussen nu zouden wonen (zie nota's CGVS 09/10/2020 p.6), dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld. Hierbij kan volledigheidshalve vermeld worden dat uit uw vorige verzoeken blijkt dat u familie zou hebben in Kabul en Jalalabad.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 227-236, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en

<https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de

typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Jalalabad en Behsud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad of Behsud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad of Behsud. Immers kan aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en kan evenmin uw beweerde homoseksuele geaardheid ernstig worden genomen. Er zijn verder geen indicaties door u aangegeven waaruit zou blijken dat u specifieke persoonlijke omstandigheden kan laten gelden. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve kan hier net zoals bij uw eerste verzoek nogmaals aan toegevoegd worden dat aan de door uw broer ingeroepen asielmotieven eveneens geen geloof gehecht werd. Hij kreeg wel de status van subsidiair beschermde toegekend in 2013 op basis van de toenmalige inschatting van de veiligheidssituatie en de impact van het willekeurige geweld op de burgerbevolking in zijn woonplaats.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM).

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek nieuwe bijkomende verklaringen hebt afgelegd, zijnde dat u homoseksueel bent. Echter kan het CGVS geen geloof hechten aan deze bewering. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is om voor zijn homoseksuele geaardheid uit te komen en deze op objectieve wijze te staven, mag het CGVS van een verzoeker die zich identificeert als homoseksueel verwachten dat die overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn geaardheid omstandige, gedetailleerde en coherente verklaringen verwachten. U kan echter allerminst overtuigen.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u blijft vasthouden aan uw relaas dat u ten aanzien van de asielinstanties vertelde in het kader van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming. U werd op 10 september 2020 tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat uw verklaringen in het kader van uw eerste en tweede verzoek helemaal niet geloofwaardig waren. U vertelde een verhaal over problemen met de Taliban omwille van een familielid die bij de Taliban was en een ander familielid dat voor de Afghaanse overheid werkte. Deze verklaringen werden omstandig door het CGVS als ongeloofwaardig bestempeld om verschillende redenen, hetgeen door de RvV werd bevestigd in beroep. Dat u nu blijft vasthouden aan deze verklaringen (zie CGVS 10/09/2020 p.3 en 4) zonder op enige wijze moeite te doen om de bevindingen van het CGVS daarover te weerleggen en zonder dit relaas te staven met duidelijke stukken, komt weinig ernstig over en doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, hetgeen ook de geloofwaardigheid van uw bewering homoseksueel te zijn niet ten goede komt.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat u pas nadat u bijna vier jaar in België (Europa) bent, ten aanzien van de asielinstanties kenbaar maakt dat u homoseksueel zou zijn, hetgeen opnieuw uw geloofwaardigheid ondermijnt. Pas bij uw derde verzoek om internationale bescherming in december 2019 meldt u dat u homoseksueel bent. U geeft zelf aan dat u ook niet bij uw verzoeken in Frankrijk en Duitsland uw geaardheid hebt gemeld als reden van uw verzoek om internationale bescherming. Als reden van uw laattijdige vermelding van uw homoseksualiteit, geeft u aan dat u bang was dat andere Afghanen uw geaardheid zouden te weten komen waardoor u problemen vreest in België met de Afghaanse gemeenschap (zie CGVS 10/09/2020 p.10). Dit komt op basis van onderstaande bevindingen niet aannemelijk over. Ten eerste is uw bewering dat andere Afghanen uw geaardheid niet mogen weten in geen geval een geldig excuus. U werd vanaf uw eerste kennismaking met de asielinstanties in januari 2016 gewezen op het vertrouwelijke karakter van de asielprocedure (zie inleiding vragenlijst CGVS). Dat u in eerste instantie misschien nog twijfelde om uw geaardheid openlijk te bespreken, is eventueel te begrijpen. Maar u doorliep tweemaal de asielprocedure, waarbij u telkens de mogelijkheid werd

geboden de ware toedracht te vertellen, waarbij u telkens omstandig werd uitgelegd dat de asielpprocedure vertrouwelijk is, waarbij u telkens de bijstand van een advocaat kreeg en waarbij u minstens tijdens uw eerste verzoek bijstand kreeg van een voogd. Aldus is een eventueel wantrouwen in geen geval gerechtvaardigd. Ten tweede verklaart u meermaals dat uw homoseksualiteit de eerste reden én de hoofdreden is van uw vertrek uit Afghanistan (zie CGVS 10/09/2020). U geeft immers ook aan dat u in Afghanistan al eens verliefd was geworden op een jongen. U zegt zelfs expliciet 'daarom ben ik hier' (zie CGVS 10/09/2020 p.19). U voegt daaraan toe dat u bij vertrek uit Afghanistan wist dat homoseksualiteit hier wel kon (zie CGVS 10/09/2020 p.22). Aldus was u zich wel degelijk bewust van de werkelijke en/of hoofdreden van uw verzoek tot internationale bescherming bij uw aankomst in België. Aldus mag ook redelijkerwijze verwacht worden dat u dat ook zo aan de asielinstanties kenbaar maakt. U geeft in elk geval op geen enkel ogenblik te kennen dat u zich nog niet bewust was van uw homoseksualiteit bij aankomst in België of dat u bang bent om zich ten aanzien van de asielinstanties als homoseksueel op te geven. Uw laattijdigheid kent aldus geen afdoende excuus.

Verder stelt het CGVS vast dat u blijft herhalen dat u niet wilt dat Afghanen uw homoseksualiteit te weten komen (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.4, p.9, p.12, p.19, p.20, p.22), maar dat u het wel verteld hebt aan de jongen op wie u verliefd was in België, waardoor u zichzelf dus tegenspreekt. U zou in elk geval uw geaardheid hebben geuit ten aanzien van uw moeder, de jongen waarop u verliefd was en uw vroegere voogd waarmee u nog contact onderhoudt, terwijl u wel wilt dat uw geaardheid niet gekend geraakt. Wat er ook van zij, het CGVS stelt vast dat u niet consequent bent in uw verklaringen. Enerzijds dient u hier een verzoek tot internationale bescherming in op basis van uw homoseksualiteit. Dit impliceert dat u, minstens op termijn, toch uiting wilt geven aan uw geaardheid. Anderzijds blijft u veelvuldig hameren op de onmogelijkheid voor u dat andere Afghanen van uw geaardheid te weten zouden komen, waardoor u zich niet in de mogelijkheid acht om uiting te geven aan uw geaardheid, zelfs in België. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft verder uw geloofwaardigheid en uw beweerde homoseksuele geaardheid. Uit deze vaststelling blijkt immers dat u geen concreet idee hebt over uw toekomst. Dat u over die belangrijke dingen niet hebt nagedacht maakt uw beweerde geaardheid weinig aannemelijk. Deze tegenstelling blijkt verder ook uit uw keuze voor België als land waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende. Immers wist u bij uw vertrek uit Afghanistan dat uw broer hier verblijft en een statuut verkreeg (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.21). Dat u dan omwille van uw homoseksuele geaardheid die u voor elke Afghaan, waar dan ook, wilt verborgen houden, toch in België een verzoek indient, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U komt bewust in België een verzoek om internationale bescherming indienen omwille van uw geaardheid om dan aan te geven die geaardheid ten alle tijden en overal verborgen te willen houden voor de Afghaanse gemeenschap. Dit is niet ernstig. U werpt tegen dat ook in Europa enkele Afghaanse homoseksuelen problemen hebben gekend, wat u vernam via sociale media. Dit staat echter in geen enkel geval in verhouding met de persoonlijk problematiek van uw geaardheid en de daarbij horende issues. U voegt daar trouwens direct aan toe dat de agressie tegen deze personen inderdaad niet kan volgens onze waarden en regelgeving (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.10, p.18 en p.19).

Voorts stelt het CGVS vast dat u tot op heden, minstens de dag van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, geen relatie met een man, noch vrouw, en evenmin seksuele betrekkingen met een man, noch vrouw hebt gekend (zie nota's CGVS 10/09/2020 p. 13). Samenhangende met de vaststelling dat u tot op heden op geen enkele wijze uiting hebt gegeven aan uw homoseksuele geaardheid waarbij u angstvallig uw geaardheid wilt verhullen voor de Afghaanse gemeenschap in Europa en de vaststelling dat u eigenlijk op geen enkele manier al eens nadacht over uw toekomst in België of Europa (zie supra), ondermijnt deze vaststelling danig de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Uw zogenaamde homoseksualiteit is aldus in geen geval gebaseerd op seksuele ervaringen, maar lijkt louter gebaseerd te zijn op een gevoel van verliefdheid ten aanzien van twee specifieke jongens, hooguit aangevuld met uw gevoel van gebrek aan seksuele opwelling voor meisjes (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.16). Echter is een gevoel van verliefdheid op een persoon van hetzelfde geslacht, of zelfs een seksuele behoefte, niet noodzakelijk gelijk te stellen met een homoseksuele geaardheid, laat staan een interne drang om zich te uiten als homoseksueel persoon.

Verder stelt het CGVS vast dat u verschillende standaard en niet-doorleefde antwoorden gaf op vragen naar de ontdekking, het kenbaar maken en uw beleving van uw homoseksuele geaardheid, waardoor de geloofwaardigheid er van verder teniet wordt gedaan. Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee, hetgeen geenszins blijkt uit uw antwoorden. Zo werd u gevraagd hoe uw moeder te weten kwam dat u homoseksueel was (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.17). Bij de eerste vraagstelling gaf u geen antwoord op de vraag en bij de tweede vraagstelling gaf u aan dat u uw moeder zei dat u gevoelens had

voor jongens waarbij uw moeder aangaf dat het oké was. Deze korte weergave van zulk belangrijke gebeurtenis geeft weinig blijk van enig doorleefd gevoel. Dat u zulke zaken gewoon aan uw moeder zei die daarop zou antwoorden dat het oké was, komt niet aannemelijk over, minstens niet binnen de Afghaanse context waarvan u zelf meermaals aangaf dat homoseksualiteit aldaar onmogelijk is. Zo werd u gevraagd naar herinneringen aan de momenten waarop u uw geaardheid ontdekte (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.23), maar die gaan niet verder dan dat uw vrienden over hun fantasieën met meisjes spraken en dat u diezelfde gevoelens niet deelde. U had gevoelens als het over jongens ging. U gaf op geen enkele wijze meer inzicht over hoe u tot ontdekking kwam van uw geaardheid, dan deze standaard en vage verklaringen. Het is trouwens opvallend dat u uw beweerdde homoseksuele geaardheid meermaals op nauwe wijze linkt aan seks (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.23, p.17, p.16), terwijl u nergens enige melding maakt van echte liefde, van enig toekomstperspectief als homoseksueel in België of van enige vaste relatie met een man. Zo wordt u gevraagd naar waarom u houdt van Mohammed, de Afghaanse vriend op wie u in België verliefd werd (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.16), maar verder dan een standaard antwoord dat alles aan hem speciaal was en in het bijzonder zijn hele lichaam, komt weinig doorleefd en doordacht over. Zo is het bevreemdend dat u zegt een nood te hebben aan seks, meebepaald aan seks met mannen, maar dat u blijkbaar in éénzelfde beweging zegt dat u geen seks met mannen kan hebben omdat hier een Afghaanse gemeenschap is voor wie u uw homoseksuele geaardheid verborgen wilt houden (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.17). Zo blijkt u verder ook weinig concrete kennis te hebben van de verworven rechten voor homoseksuelen in België (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.20). U gevraagd naar Belgische wetgeving rond homoseksualiteit geeft u aan dat er niet veel van weet, tenzij dat het verboden is om seks te hebben met minderjarigen. U verwijst verder naar Lumi en Rainbowhouse als zijnde organisaties die werken rond homoseksualiteit. Maar dat is uiteraard geen wetgeving of regelgeving. Ten slotte werd u gevraagd of u contacten onderhield met hulporganisaties, zoals bijvoorbeeld Lumi en Rainbowhouse (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.10). Echter gaf u aan daar geen contacten mee te kunnen onderhouden omdat u niet wilt dat uw geaardheid bekend wordt. U geeft aan dat er eventueel andere Afghanen kunnen zijn wanneer u naar vergaderingen van deze hulporganisaties zou gaan (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.21). Dat is uiteraard geen aanvaardbare verklaring. Deze organisaties weten dat ze voorzichtig moeten zijn in hun manier van werken en het delen van informatie. En als er al andere Afghanen actief zouden zijn binnen zulke vergaderingen van die organisaties, is de kans zeer groot dat die personen daar zitten omwille van dezelfde redenen als die van waar u gewag van maakt. Het CGVS heeft u daarop gewezen, maar daarop gaf u enkel een weinig zinnig antwoord dat iedereen anders is en dat u een broer hebt, hetgeen niets afdoet aan de vaststelling van het CGVS. De vaststelling dat u zich in uw derde verzoek om internationale bescherming baseert op een homoseksuele geaardheid van dewelke u zich in Afghanistan al bewust was vele jaren geleden, dat u intussen al enige tijd in België het klimaat hebt kunnen opsnuiven rond homoseksualiteit en dat u nu nog niet dergelijke stappen zou willen en durven zetten naar organisaties als Lumi en Rainbowhouse om uw beweerdde geaardheid te kunnen uiten, doet alle geloofwaardigheid van uw beweringen teniet. Uit de vragen die u gesteld werden naar contacten en activiteiten in België binnen de gemeenschap van homoseksuelen en aanverwanten organisaties of clubs en cafés, blijkt duidelijk dat u hier in België geen enkele band met hen onderhoudt ondanks dat u hier al enkele jaren bent, hetgeen de bevindingen van het CGVS over de ongeloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid verder ondersteunen.

Volledigheidshalve stelt het CGVS vast dat uw advocaat verwijst naar uw verleden in Afghanistan waar u werd ingedramd dat homoseksualiteit een ziekte is en dat dit moeilijk los te laten is (zie nota's CGVS 10/09/2020 p.24). Het CGVS is zich ten eerste bewust van de moeilijkheid van dit thema binnen de Afghaanse context. Maar gezien u reeds verschillende jaren in België verblijft, gezien u bekend bent met de asielprocedures, gezien u zelf beweert dat homoseksualiteit een belangrijke of zelfs de belangrijkste reden van uw vertrek uit Afghanistan was en u zich dus bewust was van die situatie bij uw vertrek in 2015, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u uw persoonlijke situatie op een meer omstandige, gedetailleerde en coherente manier kan toelichten.

Kopieën van de nota's van het persoonlijk onderhoud van 10 september 2020 werden aan u en uw advocaat bezorgd. Uw advocaat gaf in een schrijven van 23 september 2020 daar geen toevoegingen aan te willen doen.

De stukken die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. De uitprints van sociale media van Afghaanse homoseksuelen in Europa zegt niets over uw beweerdde homoseksuele geaardheid. De uitgeprinte foto's van u en uw vriend in België en de foto van de jongen waarop u in Afghanistan verliefd was, zeggen op geen enkele manier iets over uw beweerdde homoseksuele geaardheid. Nergens op enige van deze foto's kan

worden uitgemaakt dat er een bijzondere relatie tussen beiden was. De printscreens van uw mobiele telefoon gaven inderdaad aan dat er gay-porno is gezocht en bezocht, maar ook dat is geen vaststaand bewijs van uw beweerde homoseksuele geaardheid en kan in geen geval, in het licht van bovenstaande bevindingen, de beslissing in positieve zin ombuigen.

Het geheel der bovenstaande vaststellingen indachtig, kan de status van vluchteling u dus niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat onderhavig verzoek om internationale bescherming volledig los staat van de vorige verzoeken om bescherming gaat hij eraan voorbij dat verzoeker bij het indienen van dit verzoek evenzeer nog melding heeft gemaakt van zijn vrees voor de taliban (Verklaring volgend verzoek, vraag 18) en bevestigde hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het eerder vertelde verhaal en vrees voor de taliban nog steeds de waarheid is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook wel degelijk vaststellen dat verzoeker blijft vasthouden aan het relaas dat hij in het kader van zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming reeds ten berde bracht. Verzoekers verklaringen omtrent problemen met de taliban omwille van een familielid die bij de taliban was en een ander familielid dat voor de Afghaanse overheid werkte, werden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omstandig beoordeeld als ongeloofwaardig en dit werd telkens bevestigd door de Raad in beroep. De vaststelling dat verzoeker nog steeds blijft vasthouden aan deze verklaringen zonder op enige wijze de bevindingen daaromtrent trachten te weerleggen en zonder dit relaas te staven met duidelijke stukken, doet dan ook afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid, te meer verzoeker thans stelt dat zijn vrees voor de taliban al die tijd niet de hoofdreden voor zijn vertrek uit Afghanistan uitmaakte.

Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit of anders-geaardheid aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Indien de verzoeker om internationale bescherming geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele geaardheid, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele geaardheid dient te blijken uit de verklaringen van verzoeker (UNHCR, “Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity”, Genève, 2008, nr. 35). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat er minstens doorleefde verklaringen worden afgelegd over de eigen bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van de seksuele geaardheid die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Van een verzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoonst.

Het feit dat verzoeker pas in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming melding maakt van zijn geaardheid en dit dat meteen als de werkelijke en hoofdreden van zijn vertrek uit Afghanistan aanmerkt, doet wel degelijk afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid en de waarachtigheid van zijn geaardheid. De Raad stelt vast dat verzoeker pas bij zijn derde verzoek om internationale bescherming in december 2019 meldt dat hij homoseksueel is en dit na een verblijf van ongeveer vier jaar in België.

Als reden van deze late vermelding van zijn homoseksualiteit, geeft verzoeker als verklaring te kampen met een enorme angst en schaamte en stelt dat hij hiermee gedurende een lange periode heeft geworsteld, hetgeen hem niet kan verweten worden. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk aan dat hij bang was dat andere Afghanen zijn geaardheid zouden te weten komen waardoor hij problemen vreesde in België met de Afghaanse gemeenschap.

Ondanks het feit dat het niet gemakkelijk is om voor een homoseksuele geaardheid uit te komen en deze op objectieve wijze te staven, mag men van een verzoeker die zich identificeert als homoseksueel verwachten dat die overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Van een verzoeker die stelt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn geaardheid mag worden verwacht dat hij desbetreffend omstandige, gedetailleerde en coherente verklaringen kan afleggen.

Zoals de commissaris-generaal terecht aanhaalde werd verzoeker vanaf de eerste kennismaking met de asielinstanties in januari 2016 gewezen op het vertrouwelijke karakter van de asielprocedure (en doorliep hij tweemaal de asielprocedure, waarbij hem telkens de mogelijkheid werd geboden de ware toedracht te vertellen, waarbij hem telkens omstandig werd uitgelegd dat de asielprocedure vertrouwelijk is, waarbij hij telkens de bijstand van een advocaat kreeg en waarbij hij minstens tijdens zijn eerste verzoek bijstand kreeg van een voogd. Bovendien verklaarde verzoeker meermaals dat zijn homoseksualiteit de eerste reden én de hoofdrede is van zijn vertrek uit Afghanistan en was hij zich wel degelijk bewust van de werkelijke en/of hoofdrede van zijn verzoek tot internationale bescherming bij aankomst in België. Indien verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde en hiervoor zijn land van herkomst verliet, mag worden verwacht dat verzoeker dat ook zo aan de asielinstanties kenbaar maakt.

Hoewel er enigszins begrip kan worden opgebracht dat verzoeker er, mede gelet op zijn leeftijd, bij aankomst in België nog niet onmiddellijk melding van maakte, kan toch worden verwacht dat verzoeker dit in de loop van de asielprocedure meedeelt en zeker in het geval nadat hij een eerdere weigeringsbeslissing kreeg waarbij er geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen, die dan nog vervolgens door de Raad werd bevestigd in beroep.

De beweerdte angst voor het feit dat andere Afghanen zijn geaardheid zouden te weten komen, kan in het licht van deze vaststellingen dan ook niet als valabele verschoningsgrond dienen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog ter verschoning van zijn stilzwijgen opwerpt dat hij in België in een precare situatie leeft, dat hij geen vast verblijf heeft en zijn verklaringen kunnen wege op zijn onzekere toekomst en de eventualiteit te moeten terugkeren naar Afghanistan, beperkt hij zich tot louter wat algemene beweringen hetgeen evenmin kan volstaan om zijn stilzwijgen gedurende deze lange periode te verklaren of te verschonen.

Waar verzoeker aanvoert dat ook zijn broer in België verblijft en dat er een naast een cultureel-godsdienstig ook een familiaal aspect aan de orde is, weerlegt noch verschoont hij de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij bij zijn vertrek uit Afghanistan wist dat zijn broer hier verblijft en een statuut verkreeg. Het feit dat verzoeker, omwille van zijn homoseksuele geaardheid, hetgeen naar eigen zeggen de hoofdrede uitmaakte voor vertrek en die hij voor elke Afghaan met inbegrip van zijn broer, waar dan ook, wil verborgen houden, toch in België een verzoek indient, doet verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid. Het gegeven dat verzoeker bewust Afghanistan verlaat omwille van zijn geaardheid en in België een verzoek om internationale bescherming indient om dan aan te geven die geaardheid ten alle tijden en overal verborgen te willen houden voor de Afghaanse gemeenschap is geheel niet ernstig.

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat zijn broer geen kennis heeft van zijn homoseksualiteit waardoor aangenomen kan worden dat hij niet meteen zijn homoseksualiteit kon kenbaar maken en daarbij de kans liep problemen te kennen met zijn broer en de Afghaanse gemeenschap. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij pas na het doorlopen van twee volledige asielprocedures en vier jaar later, zijn homoseksualiteit kenbaar maakt, niettegenstaande zijn broer nog steeds in België verblijft. Ook ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat hij omwille van de aanwezigheid van zijn broer in België er niet voor uit durfde te komen.

Ter terechtzitting geeft verzoeker vervolgens ook te kennen dat zijn broer nog steeds niet op de hoogte is van zijn homoseksuele geaardheid, dat hij het hem nooit zal vertellen en hij hem al die tijd gewoon wat leugens vertelt.

Indien het voor verzoeker blijkens deze verklaringen wel degelijk mogelijk is zijn broer in het ongewisse te laten, kan niet worden ingezien waarom verzoeker hier niet eerder voor uitkwam te meer dit de hoofdrede uitmaakte van zijn vertrek uit Afghanistan en hij op basis van de beweerdte problemen met

de taliban zijn nood aan internationale bescherming herhaaldelijk niet aannemelijk kon maken en hij aldus in een precare verblijfssituatie was terechtgekomen.

Ook waar verzoeker aangeeft dat daar waar hem wordt verweten geen concreet idee te hebben over de toekomst, hij heeft verklaard in België een partner te kunnen vinden en hier nood aan te hebben, kan hij niet overtuigen. De tegenstelling zit hem namelijk in het gegeven dat verzoeker enerzijds in België een verzoek tot internationale bescherming indient op basis van zijn homoseksualiteit hetgeen impliceert dat hij, minstens op termijn, toch uiting wil geven aan zijn geaardheid en anderzijds veelvuldig blijft hameren op de onmogelijkheid voor hem dat andere Afghanen van zijn geaardheid te weten zouden komen, waardoor hij zich niet in de mogelijkheid acht om uiting te geven aan zijn geaardheid, zelfs in België. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft wel degelijk verzoekers geloofwaardigheid en de beweerde homoseksuele geaardheid.

Het argument dat hij worstelt met zijn geaardheid en met veel schaamte kampt, doch de eerste stap heeft gezet door zijn gevoelens aan M. kenbaar te maken, kan dan ook niet volstaan om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen en zijn stilzwijgen gedurende een dermate lange tijd te verschonen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het voor verzoeker van het hoogste belang is dat andere Afghanen zijn homoseksualiteit niet te weten komen en hij merkt dit ook aan als reden voor de vaststelling dat hij gedurende vier jaar heeft verzwegen dat zijn geaardheid de hoofdreden voor zijn vertrek uit Afghanistan uitmaakte en hij hiervoor nood had aan internationale bescherming.

Het feit dat verzoeker dan toch uiting gaf aan zijn gevoelens voor een Afghaan hier in België en dit aan deze persoon kenbaar maakte, staat in schril contrast met het belang dat hij hecht aan het feit dat andere Afghanen mogelijks iets zouden te weten kunnen komen over zijn geaardheid en dat ertoe geleid heeft dat hij hier gedurende vier jaar niet voor uitkwam.

Waar verzoeker stelt dat hem wordt verweten geen relatie te hebben gehad, noch seksuele betrekkingen, en dat hij niet kan worden afgerekend op zijn visie op seksuele betrekkingen gezien hij slechts tweemaal verliefd is geworden waarvan slechts één persoon op de hoogte is van zijn gevoelens die niet wederzijds waren, beperkt hij zich tot louter beweringen, zonder afbreuk te doen aan de concrete motivering. Het gegeven dat verzoeker tot op heden geen relatie met een man, noch vrouw, en evenmin seksuele betrekkingen met een man, noch vrouw heeft gekend samenhangende met de vaststelling dat hij tot op heden op geen enkele wijze uiting heeft gegeven aan zijn geaardheid waarbij hij deze zelfs angstvallig wilt verhullen voor de Afghaanse gemeenschap in Europa en de vaststelling dat hij bijgevolg eigenlijk op geen enkele manier concreet nadacht over zijn toekomst in België of Europa, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksuele geaardheid.

Zoals de commissaris-generaal terecht te kennen gaf is de door verzoeker beweerde homoseksualiteit enkel gebaseerd op een gevoel van verliefdheid ten aanzien van twee specifieke jongens, hooguit aangevuld met een gevoel van gebrek aan seksuele opwelling voor meisjes. Echter is een gevoel van verliefdheid op een persoon van hetzelfde geslacht, of zelfs een seksuele behoefte, niet noodzakelijk gelijk te stellen met een homoseksuele geaardheid, laat staan een interne drang om zich te uiten als homoseksueel persoon.

Verder kon het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststellen dat verzoeker verschillende standaard en niet-doorleefde antwoorden gaf op vragen naar de ontdekking, het kenbaar maken en zijn beleving van zijn homoseksuele geaardheid, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder teniet wordt gedaan. Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee, hetgeen geenszins blijkt uit verzoekers verklaringen.

Indien de verzoeker om internationale bescherming geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de verzoeker. Daar stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, kan de geloofwaardigheid blijken uit de verklaringen betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en bijgevolg de Raad, mag aldus van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een

vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwacht worden.

Waar verzoeker meent dat hij niet kan worden afgerekend op het loutere feit dat hij geen contacten onderhoudt met organisaties die werken rond homoseksualiteit en erop wijst dat hij deze heeft getracht te contacteren, maar uit angst en schaamte zich nooit fysiek naar een dergelijke vergadering heeft begeven en hij kampt met moeilijkheden zijn geaardheid te uiten, kan hij ook niet overtuigen.

De vaststelling dat verzoeker zich in zijn derde verzoek om internationale bescherming baseert op een homoseksuele geaardheid van dewelke hij zich naar eigen zeggen in Afghanistan reeds bewust was vele jaren geleden, dat hij intussen al enige tijd, ongeveer vier jaar in België de houding rond homoseksualiteit hier heeft kunnen opmerken en dat hij nu nog niet dergelijke stappen zou willen en durven zetten naar organisaties als Lumi en Rainbowhouse om zijn beweerde geaardheid te kunnen uiten, bevestigt alleen de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen.

Ook uit de vragen die verzoeker gesteld werden naar contacten en activiteiten in België binnen de gemeenschap van homoseksuelen en aanverwanten organisaties of clubs en cafés, blijkt duidelijk dat verzoeker hier in België geen enkele band met hen onderhoudt ondanks dat verzoeker hier al meerdere jaren is, hetgeen eveneens de bevindingen over de ongeloofwaardigheid van zijn homoseksuele geaardheid verder ondersteunt.

De verwijzing naar een rapport “Internationale bescherming van holebi's in België” met aanbevelingen en tips voor een beter verloop van de asielpprocedure, kan niet volstaan om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad benadrukt dat de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partij over haar gestelde seksuele gerichtheid in hun onderlinge samenhang dient te beoordelen en dit op individuele basis rekening houdend met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd.

Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er verschillende open vragen gesteld werden die de verzoekende partij toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking, de bewustwording, de beleving en de aanvaarding van haar beweerde homoseksualiteit in de context van de Afghaanse samenleving. De Raad wijst erop dat om verzoekers van internationale bescherming in de gelegenheid te stellen hun seksuele gerichtheid zo goed en volledig mogelijk naar voren te brengen open vragen van belang zijn. Zo krijgen verzoekers de kans om een authentiek relaas te vertellen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat dat de relevante thema's (zoals het bewustwordingsproces, de persoonlijke beleving in België, haar huidige en vorige relaties, haar contacten met lesbiennes, homo's, biseksuelen, transgenders (hierna: LHBT), haar contacten met haar familie) afdoende aan bod zijn gekomen. De verwerende partij heeft meermaals de verzoekende partij bevraagd over bepaalde aspecten rond homoseksualiteit zoals verliefd zijn op een jongen in Afghanistan, het hebben van seks met een man, het hebben van gevoelens voor een man, het hebben van een relatie met een man, problemen van andere homoseksuelen, de Afghaanse wetgeving rond homoseksualiteit, de Belgische wetgeving desbetreffend.

Na lezing van het administratief dossier, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de verklaringen van de verzoekende partij over haar vermeende seksuele geaardheid geenszins weten te overtuigen. De commissaris-generaal komt tot dit besluit op basis van een aantal pertinente vaststellingen waarover hij zeer omstandig motiveert. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze worden dan ook integraal door de Raad overgenomen.

Wat verzoekers verwijzing naar de doodstraf en het taboe voor en rond homoseksuelen in Afghanistan betreft, wordt opgemerkt dat hij zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad niet heeft weten overtuigen van zijn homoseksuele geaardheid, waardoor de verwijzing naar de doodstraf en het taboe desbetreffend in Afghanistan niet dienstig is.

Hetzelfde dient te worden opgemerkt waar hij te kennen geeft dat hij op basis van artikel 8 van het EVRM recht heeft op de eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en briefwisseling en dat hij bij terugkeer naar Afghanistan nooit uiting zal kunnen geven aan dit privé- of gezinsleven omwille van zijn geaardheid en onder verwijzing naar algemene informatie stelt dat niet mag worden verwacht dat hij dit verbergt of wijzigt.

De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country Guidance Afghanistan 2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country%20Guidance%20Afghanistan%202019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de

EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, zijnde geboren in het dorp Nahre Shahi van het district Behsud in de provincie Nangarhar, waar uw moeder en twee zussen nu zouden wonen (zie nota's CGVS 09/10/2020 p.6), dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld. Hierbij kan volledigheidshalve vermeld worden dat uit uw vorige verzoeken blijkt dat u familie zou hebben in Kabul en Jalalabad.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 227-236, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofd geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral

damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Jalalabad en Behsud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad of Behsud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad of Behsud. Immers kan aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en kan evenmin uw beweerde homoseksuele geaardheid ernstig worden genomen. Er zijn verder geen indicaties door u aangegeven waaruit zou blijken dat u specifieke persoonlijke omstandigheden kan laten gelden. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve kan hier net zoals bij uw eerste verzoek nogmaals aan toegevoegd worden dat aan de door uw broer ingeroepen asielmotieven eveneens geen geloof gehecht werd. Hij kreeg wel de status van subsidiair beschermde toegekend in 2013 op basis van de toenmalige inschatting van de veiligheidssituatie en de impact van het willekeurige geweld op de burgerbevolking in zijn woonplaats. ”.

Verzoeker betwist voormelde vaststellingen niet. Deze motieven zijn pertinent, vinden steunen in het administratief dossier en worden door de informatie gevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij bevestigd.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de agglomeratie Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF